

En bedre menneskehed i en mere fuldendt enhed

Dennis Speed

Ikke korrekturlæst

23. december 2024 .»Der er et tidevand i menneskers anliggender / som, taget ved floden, fører videre til lykke.« Vi sejler nu ud på et stort hav af forandringer i disse dage op til den 20. januar, og det er ikke begrænset til et vendepunkt i USA.

Det er sandt, at vi står over for udslettelse, endog gennem atomkrig, i dagene og ugerne mellem nu og den dato, en fare, der er større end på noget tidspunkt i menneskehedens historie. Det er sandt, at NATO-krigen med Rusland er blevet optrappet dag for dag, og ikke kun med bombardementer på slagmarken: I sidste uge gjorde russiske repræsentanter det ifølge amerikanske iagttagere som Gilbert Doctorow klart, at den britiske efterretningstjeneste er mistænkt for det nylige mord i Moskva på general Igor Kirillov, chef for Ruslands radiologiske, kemiske og biologiske forsvarstropper. Det er sandt, at det palæstinensiske folk og verden gennem dem lider under NATO's og Netanyahus uophørlige affolkningsforbrydelse i Gaza, hvor størstedelen af børnene i Gaza enten forventer at dø endsige ønsker en hurtigere død, så deres smertefulde situation ikke bliver forlænget.

Hvor forfærdelige disse omstændigheder end er, så er den uundgåelige sandhed, at de, ligesom vi, står på tærsklen til udslettelsen af deres system til undertrykkelse af menneskeheden, langt mere skræmmende for nutidens dødsdømte herskende »elite«. Kolonialismen og imperialismen er død. Deres internationale pyramidespil, den »transatlantiske finansielle og monetære verdensorden efter Bretton Woods«, er

løbet ud i sandet og kan ikke længere eksistere uden at blive fodret af vedvarende global krigsførelse – en krigsførelse, som klodens befolkning, herunder i Europa og USA, ikke ønsker. Krigspartiet skal bekæmpes og besejres, ikke fordi de ellers vil sejre, men fordi vi alle kan dø sammen med dem, når deres system uundgåeligt dør, og dét på kort sigt. Det er en prognose, som man ikke behøver at være profet for at komme med.

Ofte er profetens stemme ikke en, der forkynder fremtiden, men nutidens virkelighed.

Heldigvis kan den stemme, hvis man lytter til den, vende udviklingen i menneskers anliggender, som ellers kunne se ud til at sætte menneskeheden og dens chancer for overlevelse op mod historiens ubønhørlige strøm. "Hvis man foreslog at tvinge eksisterende regeringer til direkte at gennemføre (en bestemt politik), må opgaven forekomme som en regulær umulighed. Men hvis muligheden for en hurtig række af mellemliggende udviklinger er klart forstået, står ingen af de vanskeligheder, som i første omgang synes at være fremherskende, i vejen for os«, sagde økonomen og statsmanden Lyndon LaRouche. Hvis det nuværende tidevand i verdens anliggender betragtes som en helhed – ikke nation for nation, magtblok for magtblok eller geopolitisk enhed for geopolitisk enhed – men som én menneskehed, set fra astronauternes udsigtspunkt, hvis rejser over vores hoveder ofte har talt til det bedste i vores natur, så er den mulige vej frem for menneskeheden klar.

»Før i tiden kunne en civilisation i et hjørne af verden gå under, og resten af verden ville først finde ud af det mange år senere på grund af afstandene og den tid, det tog at rejse. Nu sidder menneskeheden for første gang i samme båd på grund af atomvåben, pandemier, internettet og andre globale effekter. Derfor kan en løsning på den eksistentielle trussel mod menneskeheden ikke findes ved hjælp af midlertidige eller delvise ordninger, men løsningen skal findes på niveauet for

den højere Ene, som er mere magtfuld end de Mange. Det kræver tænkning på niveauet for *Coincidentia Oppositorum*, modsætningernes sammenfald, af Nicholas af Cusa.« Det er ved at opdage og handle »til gavn for den anden«, at vi finder vores egen egeninteresse.

Princip otte i Helga Zepp-LaRouches “Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur « såvel som de andre bør studeres, endda læses højt, når vi går ind i juledagene. Denne højtid er helliget – eller bør igen være det – overvejelser om princippet om “den højere ene, som er stærkere end de mange” – det, der nogle gange også kaldes “princippet om mindst mulig handling”. Det er ved at skue, opdage, opfinde og handle for at sikre vejen frem for menneskeheden, at individet i sin levetid og endda i det mindste øjeblik, på et splitsekund, bliver suverænt.

Kampen for at sejre over sig selv og skabe en ny vision til gavn for hele menneskeheden er ikke kun det centrale emne for højtiden den 25. december og den mission, der beskrives i historien om Kristi fødsel, korsfæstelse og opstandelse. Kampen for at sejre i dag over gentagelsen af den dumhed, der er krig, krig, der altid »retfærdiggøres« af et eller andet mål, der kun kan opnås ved at eliminere andre, ofte uskyldige mennesker, kræver, at vi kalder på noget i os, der er *smukt* og derfor har en højere magt end blændende, dødbringende raseri. Rev. Dr. Martin Luther King sagde:

»Mennesket kan tænke et digt og skrive det... Han kan tænke på en symfoni og komponere den... Han kan tænke på en stor civilisation og frembringe den. Han kan være en Händel, der bevæger sig op i de højeste himle og transskriberer den store *Messias'* glade torden og blide suk. Med sin evne til at ræsonnere, sin kraft og hukommelse og sin forestillingsevne overskrider mennesket tid og rum. Lige så forunderlig som stjernerne, lige så stor som Händels *Messias*... er sindet hos det menneske, der studerer dem.«

Vi tror fuldt og fast på, at dette er sandt. Det er den sande betydning af selvstyre. Og gennem denne praksis må en mere perfekt enhed på verdensplan være resultatet.

Foto: Wikimedia Commons